

I

Hampshire, Engeland, 11 december 1795

Jane pakt de zoom van haar mousseline jurk op en haast zich over het maanverlichte, onberispelijke gazon. Het vuurwerk is voorbij, maar de muskusachtige geur van buskruit blijft in haar keel hangen, en het kabaal van een opgewonden menigte stijgt boven de klanken van het strijkkwartet uit dat achter haar optreedt in het Tudor-landhuis. Het is negen uur en het bal is nog nauwelijks begonnen. Jane, vergezeld door twee van haar oudere broers, James en Henry, is nog geen uur geleden aangekomen, maar nu al zijn de voornaamste mensen uit Hampshire aangeschoten, de muziek overstemmend met hun geschreeuw.

Terwijl ze door de verzorgde tuin loopt, verschuilt Jane zich achter elke kolossale taxus die boven haar uittorent, zodat ze eerst kan controleren of er iemand kijkt. Haar hart bonst bij het rampzalige vooruitzicht opgemerkt te worden. Hopelijk wordt ze niet betrapt terwijl ze zonder chaperonne wegsliuip van het gezelschap. Haar voeten zijn koud, en het vocht sijpelt door de zachtroze zijden muiltjes die gemaakt zijn om pirouettes te maken op gepolijst mahoniehout, en niet om over bevroren gras te rennen.

Haar adem verdwijnt als een wolkje in de lucht. De kale takken van een goudenregen strekken zich uit als de knokige armen van een groot skelet, maar ze rent door. Vanavond zullen zij en

haar slimme jongeman tot overeenstemming komen. Hij zal haar een huwelijksaanzoek doen, daar is ze zeker van. Welke woorden zal Tom kiezen? Mijn liefste Jane, sta mij toe om... Miss Austen, ik bied mezelf aan u aan... Ze zal aandachtig luisteren en elke zin onthouden. Het zou nuttig kunnen zijn voor de volgende keer dat een van haar heldinnen ten huwelijk wordt gevraagd.

Over het pad naar de kas valt flakkerend licht. Ze drukt zachtjes op de deurklink, maar die kraakt en de scharnieren kreunen als ze naar binnen glijdt. Exotische orchideeën parfumeren de mistige atmosfeer. Met een hand raakt Jane haar achterhoofd aan. Haar dienstmeisje heeft haar kastanjebruine haar opgerold tot een redelijk elegante chignon, met krullen die haar gezicht omlijsten. Als haar krullen in kroes veranderen, zullen haar broers raden waar ze is geweest en dit aan hun moeder melden.

Een magere figuur stapt achter een woestijnden vandaan. Hij is blond met opvallende kenmerken en direct herkenbaar aan zijn ivoren zwaluwstaartjas. 'Mademoiselle.'

Het diepe timbre van zijn stem zorgt ervoor dat Janes hart zich openstelt en ze naar hem toe gedreven wordt. Ze blijft net buiten zijn bereik staan en kijkt door haar fladderende wimpers naar hem op. 'Het was heel slecht van u om mij in mijn eentje hierheen te lokken.'

Zijn helderblauwe ogen glinsteren en zijn mond krult in een verleidelijke glimlach. 'Is mijn boodschap dan overgekomen?'

'Het was me volkomen duidelijk, monsieur Lefroy.' Janes blik vestigt zich op zijn lippen en ze laat toe dat hij haar stevig in zijn armen sluit. Zijn mond zweeft boven de hare en ze houdt haar hoofd achterover om zijn kus te accepteren. Ze is bijna net zo lang als hij, maar niet helemaal. Hun gestalten lijken te zijn ontworpen om hun liefde te bevorderen. Met elkaar versmolten lopen ze duikelend tussen een rij planken door. Naast Jane tuimelt een terracotta pot naar beneden en slaat uiteen aan haar voeten. Donkere aarde stroomt over de kleivloertegels. Ze maakt zich los, bukt zich om de wirwar van wortels op te rapen en plaatst de plant voorzichtig terug in de beschadigde pot.

Tom valt neer op één knie en neemt haar gezicht in zijn

handen. Is dit het moment dat hij een aanzoek zal doen? Hij dwingt haar blik weer naar de zijne. 'Laat dat ellendige onkruid liggen, Jane. Het maakt niet uit.'

'Ik kan niet anders. We zijn gasten – het is respectvol bedoeld.' Janes hartslag keert terug naar een regelmatig ritme terwijl ze de orchidee weer naast de andere op de plank zet. Ze schikt de hoge stengel, omzoomd met papierachtige charmeusbloemen, totdat de plant eruitziet alsof hij nooit van zijn plaats is geweest. Tom schopt met de punt van zijn dansschoen wat terracotta scherven onder de kast. 'Bovendien, zo weet in ieder geval iemand dat we hier zijn geweest...' Haar protesten smoort hij met kussen. Langzaam schuift hij een geitenleren handschoen van haar arm naar beneden en trekt die uit. Jane drukt haar naakte handpalm tegen de zijne, hun vingers in elkaar verstrengeld. Met halfgesloten ogen ziet ze hoe de condens in stroompjes langs de wanden van de kas naar beneden loopt, wachtend tot de strijkers de snaren weer beroeren. Er valt een druppel op de vloer.

'Wacht. Er is iets mis. Ik hoor geen muziek.' Ze reikt naar de dichtstbijzijnde ruit, wrijft een plekje schoon en tuurt erdoorheen. De deuren van de grote zaal naar het terras staan open. De gasten hebben hun hoofden naar elkaar gebogen. De dansvloer is leeg.

Tom laat haar los en richt zich op. 'Dat is waar. Het is te stil. Het is onmogelijk dat sir John de toast al uitbrengt, daar is het nog veel te vroeg voor.'

'Waarschijnlijk zit mevrouw Rivers lady Harcourt en de baron achter de broek om de aankondiging te doen. Jonathan Harcourt is de meest begeerde vrijgezel van heel Hampshire. Sophy Rivers zal er alles aan doen om hun verloving bekend te laten maken. Ik kan beter teruggaan. James en Henry zullen naar me op zoek zijn. Ik heb er weken geleden al een halve kroon om verwed met ze dat Sophy hem zou strikken.'

Toms schouders zakken naar beneden door de teleurstelling. 'Ga maar. Ik volg wel.'

'Kunnen we elkaar daarna weer ontmoeten?' Jane wil het

moment eigenlijk niet voorbij laten gaan zonder een besluit over hun toekomst samen. De kas is voor Tom de perfecte omgeving om zijn bedoelingen jegens haar bekend te maken. Maar als haar familie ontdekt dat ze weg is, riskeert ze dat haar vrijheid nog veel verder zal worden ingeperkt. 'Gaan we hier weer naar terug, zodra het dansen weer begint?'

Tom schenkt haar een treurige glimlach. 'Ga nu maar. Geef me even om tot rust te komen.'

Jane bloost terwijl ze zich naar de deur wendt en haar vingers tegen haar lippen drukt om te voorkomen dat ze gaat lachen.

'Wacht!' Hij zwaait met haar handschoen naar haar.

Ze haast zich naar hem terug en giechelt hardop. Ze zou er dwaas uitzien als ze met slechts één handschoen naar het bal zou terugkeren. Haar broers zouden woedend zijn als ze zouden vermoeden dat ze die kwijt was geraakt tijdens een amoureuze afspraak met een jongeman die ze nog maar net kende. Hoewel James en Henry Tom zeker goed lijken te keuren, blijft Jane toch hun kleine zusje, en het is hun plicht om haar kuisheid te bewaken. De reputatie van een dame is haar kostbaarste bezit. Zeker voor een jongedame als Jane, die over onvoldoende middelen beschikt ter aanbeveling.

Ze eist haar gestolen eigendom terug en leunt voorover voor een laatste kus voordat ze de nacht in gaat. Tom mag dan geen aanzoek hebben gedaan, maar door de verbaasde blik in zijn ogen en de hartstocht in zijn passionele kus weet Jane zeker dat hij een vurige genegenheid voor haar voelt.

De enorme eikenhouten deuren met noppen naar de grote hal van Deane House staan open. Binnen wemelt het van de welgestelde gasten, en warmte en licht stralen naar buiten. Jane aarzelt en staart naar de grasvlekken op haar muiltjes en op de zoom van haar mooiste mousseline jurk. Cassandra, de oudere zus van Jane, van wie de jurk officieel is, zal zeker geïrriteerd zijn. Maar Cassandra kan Jane geen verwijten maken dat ze haar jurk heeft bedorven, of over haar baldadige gedrag met Tom in de kas, omdat ze er niet is. Ter voorbereiding op de toetreding

tot haar nieuwe familie, de Fowles, viert Cassandra Kerstmis in Kintbury met haar verloofde.

Daarom zoekt Jane de grenzen op van wat deugdzaam is, zodat ze een eigen verloofde veilig kan stellen en ze niet als enige van de acht kinderen van de Austens in de pastorie van Steventon zal achterblijven. Ze kan zich geen erger lot voorstellen dan haar hele leven een oude vrijster te zijn, gedwongen om verpleegster te spelen voor haar bejaarde ouders gedurende hun laatste jaren. Ze vult haar longen met een laatste ademteug koele nachtlucht voordat ze naar binnen glipt.

Onder het gewelfde eikenhouten plafond van de elizabethaanse zaal krioelen ruim dertig gezinnen door elkaar heen, al mompelend. Dames fluisteren met tot spleetjes geknepen ogen achter hun waaiers, terwijl de heren fronsen en hun hoofd schudden. Het is toch onmogelijk dat ze het ongepaste gedrag van Jane al hebben ontdekt? Met haar rug naar de wandtapijten schuift ze aan de zijkant langs de menigte. Boven haar hoofd hangen enorme fakkels, op regelmatige afstand van elkaar geplaatst, helder brandend in hun ijzeren houders. Op het balkon drinken en babbelen de muzikanten, terwijl hun instrumenten werkeloos op hun schoot liggen.

Flarden van een gesprek zweven door de zware lucht: 'Een incident... Sir John is weggeroepen...'

De hemel zij dank. De avond was door iets anders verstoord dan haar vergrijp; een van de gasten had wellicht de punchkom omgegooid of zijn bril in de soepterrine laten vallen. Die arme sir John en lady Harcourt, dat ze dergelijk gedrag van hun gasten moesten verdragen.

Sophy, de oudste van de Rivers-zussen, en naar men zegt het voorwerp van de genegenheid van Jonathan Harcourt, zit op een bank en staart naar de oogverblindend witte rozen op haar schoenen. Ze zou wel wat meer enthousiasme mogen opbrengen. Jane kan niet begrijpen waarom een van de Rivers-meisjes, met hun nietszeggende schoonheid, elk goed voor dertigduizend pond, zou moeten fronsen. Vooral niet als dat Sophy betreft, die blijkbaar de meest gewilde vrijgezel van het land in de val

heeft gelokt, en een diamanten choker draagt met, passend bij haar gebruikelijke bescheiden stijl, een ivoren camee van haarzelf daaraan bungelend.

Toch staan Sophy's grijze ogen hard en zijn haar mondhoeken naar beneden gericht. Uit alles blijkt dat ze niet kan wachten tot de zaak publiekelijk wordt bekendgemaakt. Voor een jongedame is het een nogal precaire positie om haar goede naam verbonden te zien aan een heer, zonder dat ze die van hem al heeft ter bescherming. De weduwe mevrouw Rivers buigt zich over haar dochter heen en verdrijft Sophy's somberheid door luid te kwebbelen. Wijlen meneer Rivers heeft fortuin gemaakt met katoen, maar zijn weduwe geeft de voorkeur aan zijde en bont. Vanavond schittert ze in zwart ribfluweel, afgezet met zijde.

Aan de andere kant van de gang verdwijnt het slanke lichaam van Jonathan Harcourt door de deur naar het woongedeelte van het huis. Misschien betreurt hij reeds het vooruitzicht zich te moeten verbinden aan de dochter van een onbeschaamde parvenu. Jonathan is nog maar net terug van zijn grand tour door Europa. Jane vindt hem des te aantrekkelijker nu hij weg is geweest, maar niet zo aantrekkelijk dat ze zou willen dat ze zijn aanstaande bruid was.

Jonathan en zijn oudere broer, Edwin, waren leerlingen van Janes vader en brachten hun eerste jaren samen met haar door in de pastorie van Steventon. Ze heeft met alle vrijgezelle heren in haar omgeving hetzelfde probleem. Omdat ze veel te veel van hen heeft gezien in de tijd dat ze nog schooljongens waren, lukt het haar niet om een van hen als haar potentiële minnaar te beschouwen.

Haar interesse wordt alleen gewekt door nieuwkomers, zoals de verrukkelijke Tom Lefroy. En misschien Douglas Fitzgerald, de predikant in opleiding, die luistert naar wat mevrouw Rivers zegt. De zaal wemelt van de geestelijken, maar niet een van hen lijkt op hem. Hij is de biologische zoon van de zwager van mevrouw Rivers, kapitein Jerry Rivers. Kapitein Rivers bezit een plantage in Jamaica en heeft meneer Fitzgerald naar Engeland gestuurd om daar onderwijs te volgen. De jongeman is

extreem lang en opvallend knap. Hij draagt een zilveren pruik die contrasteert met zijn huidskleur.

Jane gaat op zoek naar James en Henry, zodat ze hen kan geruststellen dat ze zich gepast gedraagt, zoals het een jongedame van haar stand betaamt. Zodra sir John het incident heeft afgehandeld en het strijkkwartet weer begint, zal ze zich terug naar de kas haasten om Tom zijn zegje te laten doen. Ze glimlacht in zichzelf terwijl ze een kristallen beker madeirawijn van het blad van een passerende lakei pakt en een flinke teug neemt, in een poging haar dorst te lessen. Het wordt warm geserveerd en smaakt naar sinaasappelschil en gebrande suiker.

James staat achter in de zaal. Hij is mager en statig, getooid in zijn kleding van geestelijke, zijn schouderlange krullen bestrooid met poeder. Zijn gelaatstrekken zijn een vertekende weerspiegeling van die van Jane. De broers en zussen Austen hebben dezelfde heldere lichtbruine ogen, een hoog voorhoofd en een lange, rechte neus, met een kleine mond en volle roze lippen. James is de oudste – een ongelukje dat hij zelf beschouwt als de goddelijke voorzienigheid.

‘Daar ben je!’ Hij baant zich een weg door de zee van mensen naar haar toe. ‘Waar zat je toch? Ik heb overal naar je gezocht.’

‘Ik ging op zoek naar een nieuw glas,’ beweert Jane, terwijl ze haar wijn als bewijs omhooghoudt. ‘Ik wilde niet met lege handen staan als de toast werd uitgebracht.’

James wrijft met zijn hand achter langs zijn hals. ‘Ik weet niet zeker of er nu nog een toast zal plaatsvinden.’

‘Hoezo? Heeft Jonathan een laatste wanhopige poging gedaan om aan de huwelijksstrop te ontsnappen?’

‘Doe niet zo belachelijk, Jane. Jonathan zou zijn ouders niet zo durven teleur stellen. Niet na...’

Edwin. Vijf jaar eerder werd Jonathans oudere broer, Edwin, aan de vooravond van zijn huwelijk met de dochter van een hertog van zijn volbloedhengst geworpen. Hij stierf ter plekke, en op het moment dat hij zijn nek brak, werd ook het hart van zijn ouders gebroken. De tragedie deed het toch al nerveuze karakter van lady Harcourt nog meer naar voren komen. Zelfs

nu nog zoekt ze steun bij de arm van een lakei, terwijl ze haar hoofd dusdanig naar haar gasten draait dat haar monsterlijke kapsel wiebelt als een net gemaakte plumpudding.

‘Waar is Henry?’ Jane kijkt de drukke zaal rond. Als het een ernstig incident is, hoopt ze vurig dat haar broer er niet bij betrokken is. Henry zou gemakkelijk te herkennen moeten zijn. Van de aanwezigen zijn bijna alle dames in lichte japonnen gehuld, terwijl de heren donkerblauw of zwart dragen. Alleen Tom Lefroy gaat tegen die trend in door zich in een schrikwekkende ivoren jas te hullen, zoals Tom Jones, de minzaamste schuinsmarcheerder uit de Engelse literatuur, terwijl Henry als een pauw rond dwaalt in zijn scharlakenrode uniformjas.

James trekt een grimas. ‘Daarstraks danste hij met de beminlijke mevrouw Chute.’

Mevrouw Chute is 26, heeft een levendig karakter en een knap gezicht. Ze is onlangs getrouwd met een rijke oude man die mensenschuw is en daarom hoogstwaarschijnlijk niet aanwezig is. Het feit dat Henry niet zo nauwlettend hoeft om te gaan met zijn flirts als Jane, is om razend van te worden.

Vanaf de andere kant van de zaal grijnst Tom treurig naar Jane, waardoor een warme blos over haar wangen kruipt. Hij moet vlak na haar de gang in zijn geglipt.

Achter James zwaait de deur van het huis weer open en mevrouw Twistleton, de huishoudster van de Harcourts, sluipt erdoorheen. Met haar amandelvormige ogen, zwarte zijden jurk en witte kanten manchetten doet ze Jane denken aan de beste muizenvanger van de Austens: de kleinste kat in de tuin met een zwarte vacht en witte poten. Deze likt die voortdurend, terwijl ze de hele dag in de zon zit, wachtend op haar volgende prooi.

Mevrouw Twistleton pakt de butler bij de arm. Ze fluistert een paar woorden in zijn oor. De ogen van de man puilen uit en zijn gezicht wordt bleek. Wat voor ramp had de Harcourts getroffen dat hun butler, die gewoonlijk zo uitgestreken bleef kijken, alle uiterlijke tekenen van kalmte verloor? Jane legt haar pols in de holte van James’ elleboog, plotseling dankbaar voor de vertrouwde gestalte van haar broer naast haar.

De butler herstelt zich en luidt zijn koperen bel, terwijl hij met een heldere, hoge stem roept: 'Dames en heren, is er een dokter aanwezig?'

Een zucht galmt door de zaal. De plaatselijke arts staat wankelend op van zijn stoel, met een rood gezicht en zwaaiend op zijn benen. Dan valt hij hard neer op zijn forse achterwerk. Jane klakt met haar tong. Hij heeft duidelijk te diep in het glaasje gekeken. Mevrouw Twistleton gaat op haar tenen staan om nog iets in het oor van de butler te fluisteren. Hij deinst terug. Ze trekt haar donkere wenkbrauwen op en knikt.

De butler staart haar met open mond aan, voordat hij nog een keer de bel luidt. 'Excuseer mij. Dames en heren, is er een geestelijke in de zaal?'

Een nerveus gelach klinkt door de menigte. Ruim de helft van de mannen zijn geestelijken. Hampshire wordt ermee overspoeld.

James spreidt zijn armen wijd en laat ze dan langs zijn lichaam vallen. Hij is toevallig de geestelijke die het dichtst bij de bedienden staat. 'Ik moet gaan. Red jij je?'

'Ik ga met je mee.' Jane geeft haar halflege glas aan een lakei in de buurt. 'Zodat ik zeker weet dat het Henry niet is.'

De plooi in James' voorhoofd wordt dieper terwijl hij zich naar de deur haast. Jane volgt. Ze wil zich ervan verzekeren dat Henry niet in de problemen zit en dan wegglijpen. Hopelijk is niet alles verloren en krijgt Tom nog een kans om zich uit te spreken voordat de avond voorbij is. Ze probeert zijn aandacht te trekken voordat ze de zaal uit gaat, maar hij draait haar de rug toe terwijl hij door de menigte wordt opgeslokt.

James bereikt de ingang van het woongedeelte van het huis op precies hetzelfde moment als meneer Fitzgerald. Hun schouders raken elkaar. Meneer Fitzgerald mag dan nog niet zijn bef dragen, maar de aanstaande predikant wil heel graag zijn priesterlijke taken vervullen. Hij knippert met zijn ogen en buigt vanuit zijn middel om aan te geven dat James en Jane kunnen passeren. Bijenwaskaarsen branden flakkerend in hun koperen

houders en werpen licht en schaduw over de olieverfschilderijen aan de muren. Vanuit de schilderijen staren generaties Harcourts haar koel aan. Jane ontwaart hetzelfde lange gezicht als dat van de huidige titelhouder en zijn zoon, die ook de ietwat kromme neus en spitse kin hebben. Vlak achter hen weerklinken de voetstappen van de huishoudster en meneer Fitzgerald.

Ze komen uit in de grote hal. Een koperen kroonluchter is door middel van een zware ketting bevestigd aan het dubbelhoge plafond. Tientallen kaarsen verlichten de eikenhouten lambrisering en de sierlijke bewerkte trap die naar de bovenste verdiepingen van het landhuis leidt. Henry houdt de wacht voor een kleine deur in de lambrisering, die op een kier staat. In zijn officiersuniform, de voeten een stukje uiteen voor stabiliteit en zijn rechterhand rustend op het handvat van zijn glinsterende sabel, ziet hij er schitterend uit. Het scharlakenrode jasje met de dubbele knopenrij laat zijn lange figuur goed tot zijn recht komen, en de gouden epauletten passen perfect op zijn brede schouders. Uit protest tegen de poederbelasting heeft hij zijn kastanjebruine haar kort geknipt, waardoor hij een kwajongensachtig uiterlijk krijgt. Hij lijkt zozeer op een tinnen soldaatje dat Jane opgelucht wil lachen als ze hem in het oog krijgt.

‘Wat is er gebeurd?’ vraagt James.

Henry zwijgt echter, zijn gezicht ongewoon grimmig. Hij knikt naar mevrouw Chute, die tegenover hen op een bloedrode damasten bank in haar zakdoek snikt. Een dienstmeisje knielt aan haar voeten en biedt een groene glazen fles met reukzout aan. Ernaast staat een jongere meid, met een dweil in een emmer zeepsop gedoopt. Ze is klein en gezet, met grove trekken en een dikke nek. Haar gezicht is weggetrokken tot een spookachtige teint en ze trilt.

De lichtgouden struisvogelveren van mevrouw Chutes hoofd-
tooi bewegen en wuiven terwijl ze haar neus snuit. ‘Ik had geen idee dat ze daar was. Ik struikelde bijna over haar.’

Jane legt een hand op haar keel. ‘Wie is daarbinnen?’

‘Wisten we dat maar.’ Sir John Harcourt ijsbeert op en neer over de Turkse loper. Onder de pijpenkrullen van zijn pompeuze

pruik lijkt zijn huid een valig roze kleur te hebben. Hij was altijd al een imposant figuur, met zijn grote buik en hangwangen, maar vanavond ziet hij er vooral dreigend uit.

Henry doet een stap opzij. 'Ik ben bang dat er een... nou ja, een lijk ligt.' James duwt de deur open. Hij aarzelt. Jane komt naast hem staan en tuurt de kamer in. Het is een kleine kast. Er komt een afschuwelijke metaalachtige geur uit, net als bij een slagerij. Op de vloer kan Jane, door het licht dat vanuit de gang naar binnen valt, nog net een rok met sits-patroon onderscheiden. De stof heeft diepe kleuren en er zit een donkere substantie op. Er komen twee bruine veterschoenen onderuit. Het zijn damesschoenen, met een versleten leren zool.

'Dat zou ik niet doen.' Henry legt een hand op Janes bovenarm en houdt haar zachtjes tegen.

Meneer Fitzgerald komt langs met een kaars. Hij knielt naast de rok en werpt licht in de krappe ruimte.

Jane proeft gal achter in haar keel.

Het is een jonge vrouw, met haar armen wijd gespreid, haar witte huid asgrauw en haar gelaatstrekken verstijfd van angst en verbijstering. Haar mond staat open en haar glazige ogen staren wezenloos voor zich uit. In een enorme snee in haar slaap zit gestold bloed en om haar heen op de vloer liggen plassen.

'Mijn hemel.' Jane doet een stap achteruit, maar ze kan haar blik niet afwenden.

Meneer Fitzgerald bukt zich, legt zijn oor tegen de borst van de vrouw en luistert naar haar adem. Na enkele ogenblikken legt hij twee vingers op haar nek en schudt dan zijn hoofd.

'Moge de Heer haar in zijn vergeving de eeuwige vrede schenken,' zegt hij zachtjes, terwijl hij zijn duim en wijsvinger over haar gezicht uitstrekt en probeert haar ogen te sluiten.

Het lukt hem niet. Haar oogleden zitten al vast.

Hij trekt zijn hand terug, buigt zijn hoofd en slaat een kruis. Terwijl hij dat doet flikkert kaarslicht over de levenloze vorm en plotseling is er een vonkje herkenning. Jane slaakt een hoge kreet. Het is zo ongewoon voor haar dat het zelfs haarzelf schokt. Haar knieën knikken. Ze klampt zich vast aan de revers van

James voor steun terwijl ze naar het bekende gezicht staart.

Het moet begin oktober zijn geweest, want de kou hing nog niet in de lucht, toen Jane voor het eerst de delicate gelaatstreken van de vrouw zag. Ze was met Alethea Bigg naar Basingstoke gereisd en toen kwam ze de hoedenmaakster, madame Renault, tegen, die op een houten kruk op de markt zat. Op een tafel bedekt met een groen laken had madame Renault een paar strohoeden en een aantal fijne kanten kapjes uitgestald. Haar kleding was weliswaar niet modieus, maar wel netjes en schoon. Ze droeg een sits jurk met een ketting van goud en parels in het lijfje gestopt, en een van haar eigen met kant afgezette kapjes over haar donkere haar. Jane had overwogen een cadeau voor Cassandra te kopen. Sommige kappen waren zo mooi dat ze een mooie hoofdtooi voor een bruid zouden vormen.

Zoals gewoonlijk had Janes ijdelheid het echter gewonnen van haar goede bedoelingen. In plaats daarvan had ze een van de strohoeden voor zichzelf gekocht. Ze had die voor de grap gepast, maar hij stond haar zo goed. Jane had geprobeerd over de prijs te onderhandelen door te zeggen dat ze dacht dat ze niet genoeg geld had meegebracht en dat ze er een andere dag voor terug zou moeten komen. Madame Renault haalde onverschillig haar schouders op. In gebroken Engels legde ze uit dat ze het grootste deel van haar tijd op bestelling werkte en de kraam alleen huurde als ze voorraad overhad. Ze kon niet garanderen wanneer, en zelfs of ze weer in Basingstoke zou zijn. Als ze tijd zou hebben, zou ze misschien kunnen worden overgehaald om een order aan te nemen.

Alethea vond de hoedenmaakster arrogant, maar Jane was zo onder de indruk van haar vertrouwen dat ze haar de volle twaalf shilling en zes pence betaalde. Kennelijk kende madame Renault de waarde van haar kunstenaarschap en vertrouwde erop dat er veel vraag was naar haar handwerk. Wat bevrijdend om tot een klasse vrouwen te behoren die openlijk trots konden zijn op hun werk.

De ontmoeting gaf Jane het lef om zich voor te stellen dat zij achter een kraam op de markt stond, met een groen laken

erop en al haar manuscripten netjes gekopieerd, gebonden in gemarmerde kaften...

Nu drukt ze haar vuist tegen haar mond om een snik te onderdrukken terwijl ze naar het toegetakelde lijk van de hoedenmaakster staart.

James legt zijn arm om haar schouders. 'Ga maar weg, Jane. Maak jezelf niet van streek.'

'Maar dat kan ik niet. Ik ken haar.'

Iedereen kijkt Jane verwachtingsvol aan.

'Wie is zij dan voor de duivel?' Sir John slaat met zijn dikke vuist op het mahoniehouten dressoir. 'En waarom ligt ze dood in mijn linnenkast?'

Jane maakt zich los uit James' greep en stapt naar de deur om het met bloed bespatte gezicht van de vrouw beter te kunnen zien. Ze moet het zeker weten voordat ze iets zegt.

Meneer Fitzgerald houdt de kaars naast de wang van de vrouw en Jane wordt overmand door vermoeidheid. Alles is anders. Het frivole avondje is ten einde. Ze zal vanavond haar romantische aanzoek niet ontvangen en ook niet meer genieten van gestolen kusjes van haar minnaar in de kas. 'Haar naam is madame Renault. Ze was hoedenmaakster. Ik heb een hoed van haar gekocht op de markt van Basingstoke.'

Henry knikt, alsof deze informatie hem alles vertelt wat hij moet weten. 'Ik heb de dorpsagent laten komen. De magistraat wordt sowieso verwacht, vanwege het bal.'

Meneer Fitzgerald bedekt het gezicht van madame Renault met een deken en legt die voorzichtig over haar schouders, alsof die haar zelfs nu nog warm zou kunnen houden.

James dirigeert Jane naar de voordeur. 'Kom, ik zal je in het rijtuig helpen en je naar huis brengen. Dit was een verschrikkelijke schok voor ons allemaal.'

Terwijl Jane naar de deur strompelt, rekt ze haar hals nog een keer uit om een laatste blik op madame Renault te werpen. Een nieuwe golf van misselijkheid komt over haar heen bij de plas bloed die in de deken trekt waarmee meneer Fitzgerald het lijk bedekt heeft. Hoe kon zo'n monsterlijke daad hier, te midden

van zoveel vrolijkheid, worden begaan? Geweld en moord horen niet thuis in Janes veilige, bezadigde wereldje. En toch ligt daar madame Renault, woest doodgeslagen door iemand die hoe dan ook niet ver weg kon zijn. Wie uit Janes kennissenkring zou in staat zijn tot deze gruwelijke misdaad?